

Núm. de Rotlle: TSJP 0000117/2019
Núm. de Causa: 6000232/2018

SENTÈNCIA 6-2020

PARTS:

Apel·lant: Sr. M.P.S.

Advocat: Sr. Marc RIPOLL DAZA

Apel·lat: MINISTERI FISCAL

COMPOSICIÓ DEL TRIBUNAL:

President: Sr. Yves PICOD

Magistrades: Sra. Marie CONTE

Sra. Fátima RAMÍREZ SOUTO

Andorra la Vella, vint-i-quatre de gener de dos mil vint.

En el recurs d'apel·lació interposat contra la sentència de data 17 de juliol de 2019 dictada pel Tribunal de Corts en la Causa i Rotlle de referència, seguida per un delictes menor d'un delictes menor d'obstaculització d'execució de resolucions judicials per impagament reiterat de pensions alimentaries. Els components del Tribunal Superior de Justícia expressats al marge s'han constituït per a la vista i decisió, és ponent la **Sra. Fátima RAMÍREZ SOUTO**.

ANTECEDENTS DE FET

I.-RESULTANT: Que el Tribunal de Corts dictà sentència de data amb la següent part dispositiva: "Decidim,

Condemnar M.P.S. com a responsable penalment en concepte d'autor del delict menor d'obstaculització d'execució de resolució judicial referent al pagament de pensió d'aliments a familiars, sense la concurrència de circumstàncies modificatives de la responsabilitat criminal, a la pena de SIS (6) MESOS DE PRESÓ CONDICIONAL amb un termini de suspensió de la condemna de dos anys, i al pagament de les despeses processals causades.

No escau efectuar cap pronunciament en matèria de responsabilitat civil.”

II.-RESULTANT: El precedent fallo es recolza en els següents fets que declara provats en el seu primer Resultant: “són fets provats que,

El processat M.P.S., nascut el dia XXX d'agost de XXX, de nacionalitat espanyola, i amb antecedents penals no computables a efectes de reincidència, va contreure matrimoni canònic amb C.R.B. el dia 26 d'octubre de 2010, i fruit d'aquesta relació de convivència va néixer en data XXX de maig de XXX una filla anomenada M.P.B..

Havent cessat llur relació, i a fi de regular les mesures paternofiliars en relació a llur filla menor d'edat, en data 12 de juliol de 2012, el processat M.P.S. formulà demanda de mesures provisionals contra la Sra. C.R.B., incoant-se l'expedient civil núm. B-0669-5/2012 (5000669/2012). l'Hble. Tribunal Unipersonal del Batlle dictà Aute en data 25 de setembre de 2012, el qual fixà, entre altres, a càrrec del progenitor (el processat M.P.S.) una pensió per aliments a favor de la menor en la suma de 400 euros revisables anualment en funció de l'IPC, així com el pagament de la meitat de les despeses extraordinàries que el menor pogués requerir.

En el marc de la mateixa causa, l'Hble. Tribunal Unipersonal del Batlle dictà Sentència en data 4 de març de 2015 de separació, que substituïa l'Aute de data 12 de juliol de 2012, establint -entre altres- a càrrec del progenitor, el processat M.P.S., una pensió per aliments a favor de la menor en la suma de 600 euros revisables anualment en funció de l'IPC, així com el pagament de la meitat de les despeses extraordinàries que el menor pogués requerir. Aquesta resolució fou confirmada íntegrament per la Sentència dictada en data 29 d'abril de 2016 per la Sala Civil del MI Tribunal Superior de Justícia (causa TSJC-0000176/2015).

D'ençà el pronunciament de la Sentència de primera instància de data 4 de març de 2015, executable provisionalment malgrat el recurs interposat, el processat M.P.S. no ha fet efectiva ni una sola mensualitat en concepte de pensió d'aliments, ni tampoc cap suma en concepte de despeses extraordinàries.

La quantitat fixada com a concepte de pensió d'aliments a l'aute de mesures provisionals de data 12 de setembre de 2012 fou tan sols abonada fins al mes de gener de 2013.

Cal evidenciar tanmateix que en el marc de l'execució de la causa civil núm. 5000669/2012, i mitjançant execució forçosa, la denunciant ha cobrat les sumes de 746,90€ i de 2.675€, fruit de les subhastes de relloges propietat del processat i de diversos objectes del negoci propietat del mateix”.

III.-RESULTANT: que contra l'esmentada sentència interposa recurs d'apel·lació la defensa del Sr. M.P.S., trobant-se en total desacord amb la mateixa per quant el seu defensat mai ha negat l'obligació d'aliments i que l'eventual incompliment no ha estat en cap cas voluntari, sinó a conseqüència de la impossibilitat econòmica sobrevinguda d'aquest.

Sol·licita que es revoqui la sentència objecte de recurs i es procedeixi a dictar l'absolució del seu defensat, en no haver estat degudament acreditat la comissió del delictes imputat.

IV.-RESULTANT: Que el Ministeri Fiscal s'oposa al recurs, en considerar el Sr. P. només va abonar voluntàriament la pensió d'aliments fins al gener de 2013, interessant la íntegra confirmació de la sentència objecte de recurs.

FONAMENTS DE DRET

I.-CONSIDERANT: que la comissió del delictes d'obstaculització de resolucions judicials referent al pagament de pensions alimentàries exigeix la concurrència en el subjecte actiu d'un element subjectiu, configurat pel coneixement de la resolució judicial i la voluntat d'incomplir l'obligació de prestació que aquella imposa. En aquest requisit s'integra també la possibilitat del subjecte d'atendre l'obligació imposada, ja que quan l'agent es troba en una situació d'impossibilitat constatada de satisfer la prestació, aquesta situació objectiva exclou la voluntarietat de la conducta típica i la conseqüent absència de la culpabilitat per estar absent l'element de l'antijuridicitat, que vindria jurídicament fonamentat en una situació objectiva d'estat de necessitat o, més correctament, en la concurrència d'una causa de no ser exigible una altra conducta diferent de la realitzada pel subjecte.

La càrrega de la prova en aquest delictes opera igual que en tots els altres i, per tant, és a l'acusació a qui competeix demostrar que l'acusat posseeix els mitjans econòmics per satisfer la prestació econòmica a la qual està obligat i a la defensa si al·lega la impossibilitat acreditar-la.

Partint de l'existència d'un pronunciament civil condemnant al pagament de les prestacions i essent aquest pronunciament susceptible d'actualització o alteració per modificació de les circumstàncies, el fet mateix que s'hagi establert judicialment i es mantingui el seu import, sense haver instat l'obligat al pagament la seva modificació, permet inferir de manera

raonable la possibilitat de pagament pel deutor i, per tant, la voluntarietat de la seva omissió. És al deutor a qui li correspon la càrrega de la prova sobre l'absència d'una capacitat econòmica que, en principi, és raonable, com s'ha dit, pressuposar que existeix.

En el cas enjudiciat, la sentència declara provat, i no ha estat impugnat, que: a) que per aute de data 12 de juliol del 2012 en l'expedient de mesures provisionals es va fixar al seu càrrec una pensió de 400 euros mensuals a favor de la seva filla menor d'edat ; b) que per sentència de separació de data 4 de març del 2015 dictada pel tribunal Unipersonal del Batlle la suma de la pensió a favor de la filla es va fixar en 600 euros, sent aquesta resolució confirmada per la sentència dictada per la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia de data 29 d'abril del 2016; i c) que l'acusat no ha satisfet cap quantitat voluntàriament pel pagament de les pensions des del dictat de la sentència de separació i la quantitat mensual fixada en l'aute de mesures provisionals només va ser pagada fins al mes de gener del 2013.

Per la part recurrent s'al·lega, com ja va fer al judici, la impossibilitat econòmica de satisfer les prestacions econòmiques degudes, però, com estableix el Tribunal de Corts, més enllà de meres al·legacions, no ha demostrat aquesta impossibilitat ni ha sol·licitat en cap moment la modificació de la quantia de la pensió malgrat els reiterats requeriments que li han estat fet per que la pagués i tampoc ha fet ni tan sols algun pagament parcial d'ençà el dictat de la sentència, tot el què evidencia una voluntat rebel al pagament que és mereixedora de sanció penal, sense que el fet de tenir un crèdit reconegut a favor seu en front de la seva ex-parella per un altre concepte tingui cap rellevància en relació a les pensions degudes a la seva filla.

El recurs, per tot el què s'ha exposat, es desestima

II.-CONSIDERANT: Que la sentència recorreguda ha de ser confirmada, amb la imposició de les costes processals causades al recurrent.

Vistes la Constitució, El Codi Penal, el Codi de Procediment Penal, la jurisprudència d'aplicació, i altres fonts del Dret del Principat d'Andorra,

DECISIÓN

La Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia d'Andorra, en nom del poble andorrà, decideix:

1.- DESESTIMAR el recurs interposat per la representació lletrada de M.P.S.

2.- CONFIRMAR la sentència dictada pel Tribunal de Corts en data 17 de juliol del 2019 en la causa 6000232/2018

3.- Imposar al recurrent el pagament de les despeses processals causades pel recurs.

Aquesta sentència és ferma i executiva.

Així, per aquesta nostra sentència, definitivament jutjant, ho manem i signem.